

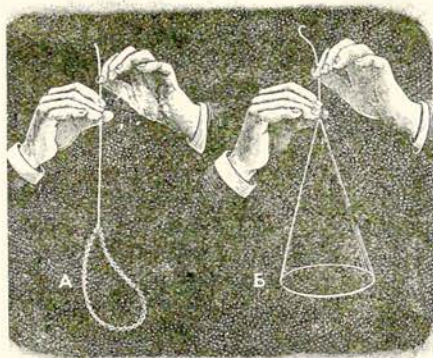
Сирачета

Зименъ сънъ заспа земята,
скри се въ снѣжна пелена;
вихри виятъ изъ полята,
птичките сж безъ храна.
Вѣгатъ гладнитѣ врабчета,
търсятъ тукъ и тамъ подслонъ
и по голитѣ дървета
люшкатъ се отъ клонъ,
свити въ стрѣхата се гушатъ,
край прозореца хвърчатъ,
изъ коминитѣ се пушатъ
и угрижени цвѣрчатъ.
Често коткитѣ надничатъ,
скрити нейде задъ плета. . .
На врабченцата приличатъ
и сирацитѣ въ свѣта.
Тѣ живѣятъ въ гладъ, неволи,
нѣматъ стрѣха, топълъ кѣтъ,
ходятъ неомити, голи,
зло ги дебне всѣки пѣтъ. . .
Кѣмъ измръзналитѣ птички
милостъ имайте, деца,
хвърляйте имъ, вие всички,
и трошици, и зрънца.
Вѣтърътъ сѣрдито вѣе. . .
Помислете си сега,
кой сирацитѣ ще сгрѣе,
дето вѣнъ сж на снѣга?

Георги Владимировъ

ИГРИ И ЗАБАВИ

Врѣвчицата и верижката

Вземи една врѣвчица дълга 30-40 см. и я привържи за тънка металическа верижка дълга 25-35 см., съединена съ халчица.

Държейки врѣвчицата вертикално, завърти я бързо между прѣститѣ си. Отначало верижката ще взема такава форма, както на рис. А; после, при ускоряване на въртенето, центробѣжната сила ще застави верижката да приеме формата на правилна окръжност, разположена въ хоризонтална плоскостъ. А врѣвчицата ще описва въ въздуха почти правилень конусъ (рис. Б.)

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

„Дечица“ и „Когато бѣхъ малка“ две книги отъ Дора Габе, издание на книг. „Каз. долина“ — София. Цена по 15 лв.

Въ книжката „Дечица“ нашата известна писателка г-жа Дора Габе е събрала едни отъ последнитѣ си и най-хубави стихотворения за деца. Топлото чувство, съ което сж написани тѣзи стихотворения, завладява малките читатели и ги кара да трѣпнатъ отъ възторгъ. Почти всички стихотворения даватъ поука и пренасятъ читателитѣ въ свѣта на доброто и сѣтлината. И въ тази книжка майката е възпѣта съ нѣжни и топли слова.

Въ другата книжка „Когато бѣхъ малка“ сж разказани случки изъ живота на авторката, когато е била невръстно дете и е живѣла подъ стрѣхата на бащината си кѣща въ Добруджа. Разказчетата сж написани легко и се четатъ съ увлечение.

И дветѣ книжки сж илюстрирани съ хубави картинки отъ художницата Вѣра Лукова.

Онѣзи отъ читателитѣ на вестника ни, които искатъ да прочетатъ книжките, нека ги потърсятъ изъ книжарницитѣ. Ние имъ препоръчваме дветѣ книжки на г-жа Дора Габе, която е сътрудничка на в. „Барабанче“

Чичо Любчо

Четете в. „Барабанче“!

Презъ единъ день, докато валише хладния дъждъ, децата по неволя седѣха въ стаята. Отмина си хубавото време, отминаха си лѣтнитѣ дни, когато до насита играеха до тъмно изъ зеленитѣ градини и ливади. Днесъ всичко това го нѣ-

маше. Непоносимиятъ дъждъ имъ прѣкъсна това удоволствие. Затова тѣ останаха сами отъ нѣколко дни въ стаята.

Отначало и тукъ имъ бѣ приятно. Намѣриха си и тукъ развлѣчения и игри, ала малкия просторъ въ стаята имъ прѣчеше на игритѣ, ето защо, следъ кратко време всичко това имъ досади.

Следъ нѣколко така изминати дни децата станаха омърлушени и отчаяни. Ето, днесъ тѣ сж нѣкакъ мирни, противъ обичая си. И докато въ прозореца блискаше есенния дъждъ, тѣ слушаха неговия шумъ, мислейки за отминалото време, когато така хубаво играеха на полето. . .

— Дѣдо, ще вали ли сега снѣгъ? — запита Йорданка своя дѣдо.

— Ще! Ще, чедо!

СНѢГЪ

Разказъ отъ Михаилъ Д. Петковичъ

— А кога ще вали, дѣдо? Ще вали ли скоро?

— Ще, ще, душо!

— А где е сега снѣга, дѣдо? — запита пакъ малката Йорданка.

— Задъ планината, чедо! Задъ планината, далеко!

— Задъ планината ли? Той нощесъ ще дойде и посипе върха, а сутринъта може и кѣмъ насъ да стигне, нали, дѣдо?

— Така, така, душо! Ще дойде и кѣмъ насъ! — отговори дѣдо ѝ.

И така нощъта започна за нетърпеливитѣ деца, които си отидоха въ леглата преди времето за спане и заспаха. . .

Тая нощъ, докато надъ цѣлата околностъ падаше хладния есененъ дъждъ, настана внезапна промѣна въ природата. Дъждовнитѣ капчици се преобърнаха въ снѣжни пращинки. Отначало нарѣдко, тукъ-тамъ само, а после все по-силно и по-силно въ висинитѣ се роеха снѣжни пращинки, и вмѣсто дъждъ почна да пада силенъ, едѣръ снѣгъ. . . До заранъта всичко побѣлѣ, а снѣга още не преставаше да пада отъ небето.

Сутринъта децата се разбудиха. Бѣха весели и радостни, но и тѣ сами не знаеха защо. Изведнажъ бѣлиятъ

снѣгъ по прозореца привлѣче тѣхнитѣ погледи.

— Снѣгъ! Снѣгъ! . . — отведнажъ завикаха децата радостно. А следъ това, като по команда, бързо се облѣкоха и се втурнаха отъ кѣщи на двора.

О, Боже, какъ хубаво се заиграха! Правѣха лисичи хоро издигаха снѣжни стени, биха се съ снѣжни топки. И така, радостъта и виковетѣ имъ нѣмаха край.

Срѣдъ тѣхъ бѣ изправенъ Снѣжко, сжщински Снѣжко! На главата си имаше стара, употребявана шапка, завъртѣна на една страна, очитѣ му бѣха стъ два вжглена, а вмѣсто носъ, червена чушка. Даже и метла му поставиха подъ мишцитѣ.

Снѣжко бѣ сжщинско чудо за децата. И докато тѣ така радостно играеха около него, изглеждаше, като че той отъ все сѣрдце поздравляваше своитѣ зимни приятели, а снѣга все още падаше и нощеше съ себе си радостъ и щастие. . .

— На височината! — извика Ляна, завтичайки се по птеката край кѣщи. Тя замаха съ ржка на всички и ги подкани кѣмъ пързелката.

— На височината, на височината! . . — закрещѣха следъ нея и останалитѣ деца и дружно се втурнаха навѣнъ отъ кѣщи. . .

Преведе: Христо Градинаровъ

И този брой на в. „Барабанче“ носи таенъ знакъ

въ следния брой ще съобщимъ какъвъ и кжде е поставенъ тайниятъ знакъ. Запазете броятъ!